

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6CoCsp/22/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7517200334
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Koščová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7517200334.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Koščovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobkyne: B. A., N. XX.XX.XXXX, A. M. M. J., Ž. XXX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom v Piešťanoch, Teplická 7434/17, IČO: 36 234 176, zastúpenému Advokátskou kanceláriou GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Piaristická 707/25, kancelária Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 10.342,79 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice -okolie zo dňa 13. januára 2022 sp. zn. 13Csp/16/2017

rozhodol:

M e n í rozsudok Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 13. januára 2022 č.k. 13Csp/16/2017-382 tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 5.506,72 € s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 5.506,72 € od 03.01.2017 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcom rozsahu úrokov z omeškania rozsudok v zamietavej časti p o t v r d z u j e.

Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 6,48%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zo dňa 13. januára 2022 č. k. 13Csp/16/2017-382 žalobu zamietol (výrok I.) a vyslovil, že žalovaný má nárok na náhradu trov celého konania proti žalobkyni s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie (výrok II.).

2. Rozhodol tak o žalobe žalobkyne, ktorou sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 10.342,79 € na tom skutkovom základe, že so žalovaným dňa 14.09.2008 uzavrela zmluvu o úvere č. B., na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 6.070,01 € za účelom financovania kúpy osobného motorového vozidla, ktorý sa zaviazala splácať po 228,61 € v 60 mesačných splátkach. Mala za to, že zmluva neobsahuje všetky povinne obligatórne náležitosti podľa ust. § 4 ods. 2 písm. d/, i/, l/, zák. č. 258/2001 Z. z.. Zároveň namietala, že výška RPMN je v zmluve uvedená nesprávne, keď namiesto výšky 35,45% uvedenej v zmluve, je v skutočnosti 45,86%. Uviedla, že uvedenie nesprávnej výšky RPMN má za následok to, ako keby nebola uvedená vôbec, čo znamená, že aj z tohto dôvodu je úver bezúročný a bez poplatkov.

3. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom zo dňa 01.10.2020 č. k. 13Csp/16/2017-232 konanie v časti o zaplatenie sumy 4.836,07 € zastavil (výrok I.) a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5.506,72 € s príslušenstvom a nahradiť trovy konania (výrok II. a III.).

4. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 29.03.2021 č. k. 6CoCsp/9/2021 - 303 rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Súd prvej inštancie v poradí druhom rozsudku vykonaným dokazovaním vzal za preukázané, že žalobkyňa uzatvorila dňa 14.08.2008 (správne 14.09.2008 - poznámka odvolacieho súdu) so žalovaným zmluvu o úvere č. B., na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 6.070,01 € za účelom financovania kúpy osobného motorového vozidla. Úver sa zaviazala splácať po 228,61 € v 60 mesačných splátkach. Ročná úroková sadzba 31,49%, RPMN 35,46%, priemerná RPMN vo výške 27,25%, poplatok za poskytnutie úveru 0 €, celkové náklady spotrebiteľa 5.975,78 €, dátum prvej mesačnej splátky 12.10.2008, konečná splatnosť úveru 12.09.2013. V bode 11 zmluvy označenej ako Havarijné poistenie strany uzavreli havarijné poistenie, pričom poisťiteľ bol Česká poisťovňa - Slovensko, akciová spoločnosť, poisťná zmluva č. XXXXXXXXXXXX, poisťná čiastka 6.070,01 €, spoluúčasť 5% min. 165,97 €, zabezpečenie imobilizér. Žalobkyňa uvedený úver vyčerpala, nespĺcala ho riadne, preto bolo voči nej vedené exekučné konanie na Okresnom súde Košice - okolie, sp. zn. 12Er/1628/2010. Exekučné konanie bolo zastavené uznesením súdu zo dňa 27.09.2016 z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok vydaný na podklade predmetnej úverovej zmluvy bol nespôsobilým exekučným titulom, nakoľko právomoc rozhodcovského súdu mala byť založená na rozhodcovskej doložke, ktorá bola neprijateľnou zmluvnou podmienkou, teda neplatnou. Prostredníctvom exekučného konania bolo reálne na účet žalovaného poukázané plnenie v sume 11.573,73 €. Z konečného vyúčtovania exekučného konania zo dňa 10.03.2017 bolo zrejmé, že v prospech žalovaného bol vymožený nárok v sume 11.576,73 € (č. l. 57 spisu). Z prehľadu úhrad žalobkyne v prospech žalovaného je zrejmé, že žalobkyňa celkovo od 11.08.2011 do 18.05.2015 uhradila sumu 11.576,73 € (č. l. 40 spisu).

6. Právne vec posúdil podľa ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 1, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 2, 3, 4 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len zák. č. 258/2001 Z.z.), § 451 ods. 1, 2 a § 107 ods. 1 až 3 OZ.

7. Uzavretú zmluvu posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, pretože žalovaný je právnická osoba, ktorá poskytuje finančné služby v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, pričom zmluva bola vopred pripravená žalovaným na formulárovom tlačive s tým, že žalobkyňa ako slabšia zmluvná strana tohto zmluvného vzťahu nemohla podstatným spôsobom ovplyvniť obsah tejto zmluvy, do ktorej sa len dopíňali jej osobné údaje ako aj údaje týkajúce sa úveru. Zároveň je táto zmluva uzavretá aj podľa zák. č. 258/2001 Z.z., nakoľko charakter úveru, ktorý jej bol poskytnutý, spĺňa definíciu spotrebiteľského úveru.

8. Súd skúmal, či uzavretá zmluva obsahuje všetky zákonné náležitosti vyžadované ust. § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z.. Dospel k záveru, že zmluva obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti.

9. K spornej náležitosti, a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť podľa § 4 ods. 2 písm. d/ citovaného zákona uviedol, že zmluva dostatočne obsahuje túto náležitosť, keďže úver bol poskytnutý prostredníctvom finančného agenta, ktorým bol priamo predajca, a to spoločnosť AUTOCENTRUM AAA AUTO, a.s.. Preto podľa názoru súdu žalobkyňa od začiatku vedela, kto je predajcom a teda u koho môže uplatniť reklamáciu. Navyše od 01.05.2018 táto náležitosť v zmluve už nie je vôbec vyžadovaná, keďže nevyplýva zo smernice 2008/48/ES ako povinná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

10. Súčasne mal súd za to, že uzavreté havarijné poistenie v zmysle bodu 11 zmluvy bolo dobrovoľné a nejedná sa preto o veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie (§ 4 ods. 2 písm. l/). Uvedené mal súd preukázané jednak zo samotnej zmluvy, pričom v jej predtlačí boli uvedené aj ďalšie poistenia, pričom žalobkyňa ich neuzavrela a tiež z priloženej inej zmluvy žalovaným, z ktorej je zrejmé, že žalovaný uzatváral zmluvy aj bez poistenia a taktiež zo samotnej podstaty havarijného poistenia, ktoré je dobrovoľné na rozdiel od povinného zmluvného poistenia. Z týchto dôvodov súd považoval uzavreté havarijné poistenie za dobrovoľné.

11. Súd sa nestotožnil s námietkou žalobkyne o nesprávne uvedenej celkovej čiastke a tiež nesprávne uvedenej RPMN v neprospech spotrebiteľa. Súd zastáva názor, že poisťné nebolo povinné, ale bolo dobrovoľné, preto sa nezaráta do výpočtu RPMN. Tiež podľa vtedy platného zákona celková čiastka nebola povinná náležitosť zmluvy a povinnú náležitosť - celkové náklady zmluva obsahuje. Od splátky

úveru 228,61 € je preto potrebné odpočítať výšku poisťného 29,46 €. Súčasne vtedy platný zákon nesankcionoval, ak v zmluve bola nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, ale iba ak RPMN nebola uvedená vôbec, čo však nie je prejednávaný prípad. Navyše nebolo preukázané, že by RPMN bola v zmluve uvedená v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa.

12. Vzhľadom na to, že zmluva obsahuje všetky povinne obligatórne vyžadované náležitosti v čase uzavretia zmluvy, na strane žalovaného nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu. Z uvedených dôvodov žalobu zamietol.

13. K vznesenej námietke premlčania uviedol, že aj keby úver bol bezúročný a bez poplatkov, žaloba nebola podaná v rámci subjektívnej premlčacej lehoty. Podľa názoru súdu, žalobkyňa nadobudla vedomosť o tom, že úver by mohol byť bezúročný a bez poplatkov, udelením plnej moci danej v exekučnom konaní, teda dňom 24.01.2014 a žaloba bola podaná až dňa 11.01.2017, teda po dvojročnej subjektívnej lehote. Uviedol, že neobstoja námietky žalobkyne, že na danej porade a vlastne aj pre účely exekučného konania bolo potrebné skúmať len exekučný titul a dodržanie procesného postupu exekučného konania a skúmanie jednotlivých zmluvných podmienok nebolo ani účelné, a ani nebolo potrebné pre účely daného konania. Súd zastáva názor, že už vtedy bolo potrebné posúdiť všetky náležitosti nielen pre potreby exekučného konania, keďže exekučný titul vychádzal z prejednávanej zmluvy.

14. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 263 ods. 1 CSP a uviedol, že žalobkyňa zavinila čiastočné zastavenie konania (výrok nadobudol právoplatnosť, keďže nebol napadnutý odvolaním), vo zvyšnom rozsahu bola neúspešná, preto nemá nárok na náhradu trov konania. Naproti tomu úspešný žalovaný má nárok na náhradu trov celého (vrátane odvolacieho) konania proti žalobkyni v plnom rozsahu. Súd nevidel priestor pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

15. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, h/ CSP a navrhla, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok v rozsahu I. a II. výroku a žalobe vyhovel, zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

16. Žalobkyňa namietala správnosť záverov súdu prvej inštancie. Nestotožnila sa so záverom súdu, že zmluva spĺňa náležitosti podľa zák. č. 258/2001 Z.z. platného a účinného v čase podpisu zmluvy z dôvodu, že došlo k pochybeniu v otázke posúdenia žalobkyňou uvádzaných skutočností, k nevykonaniu žalobkyňou navrhnutých dôkazov, ktoré mohli prispieť k preukázaniu žalobkyňou uvádzaných skutočností a k objasneniu sporných skutočností kľúčových pre rozhodnutie vo veci ako aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, a to aj v rozpore s niektorými závermi odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení. Rozhodnutie je v niektorých podstatných otázkach arbitrárne a nepreskúmateľné. K náležitosti zmluvy uvedenie adresy, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť svoju reklamáciu alebo sťažnosť uviedla, že ust. § 4 ods. 2 citovaného zákona platného v čase podpisu zmluvy obsahuje výpočet obligatórných náležitostí, ktoré musí každá zmluva obsahovať. Tieto náležitosti majú byť v zmluve dostatočne, jasne a zrozumiteľne uvedené, a to s poukazom na ust. § 37 OZ. Zmluva teda musí obsahovať označenie veriteľa označeného okrem iného aj uvedením sídla, čo je osobitnou obsahovou náležitosťou v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. a/ citovaného zákona a taktiež aj uvedenie adresy, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť svoju reklamáciu alebo sťažnosť, čo je osobitnou náležitosťou podľa ust. § 4 ods. 2 písm. d/ citovaného zákona. Uvedenie sídla veriteľa a jeho zástupcu však neznamená, že na tejto adrese je spotrebiteľ oprávnený uplatniť svoju reklamáciu alebo sťažnosť, a to zvlášť z poukazom na to, že z úverovej zmluvy vyplývajú až tri eventuálne adresy, ktoré by pripadali do úvahy, a to adresa sídla veriteľa, adresa sídla jeho zástupcu a adresa prevádzkarne zástupcu veriteľa. Ak by sa pripustilo, že na všetkých uvedených adresách je možné uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť spotrebiteľa, takéto vymedzenie náležitostí podľa ust. § 4 ods. 2 písm. d/ citovaného zákona by bolo neurčité. Žalobkyňa nepopiera, že adresy môžu byť rovnaké, no aby nedošlo k žiadnym výkladovým pochybnostiam a aby skutočne obe náležitosti boli v zmluve nesporne uvedené je potrebné, aby táto skutočnosť bola v úverovej zmluve uvedená. Úverová zmluva však na žiadnom mieste neobsahuje akékoľvek poučenie spotrebiteľa o tom, že svoju reklamáciu alebo sťažnosť si môže uplatniť na niektorej z adries uvedených v rámci identifikácie veriteľa alebo jeho zástupcu, a preto nemožno konštatovať uvedenie náležitosti v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. d/ citovaného zákona v samotnej zmluve. Poukázala na to, že súd mal v prípade pochybností uplatniť výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. K otázke havarijného poistenia uviedla, že pochybenie súdu v tejto otázke je dané aj vzhľadom na skutočnosť,

že právny zástupca žalobkyne na pojednávaní dňa 13.01.2022 navrhol výsluch žalobkyne práve aj z dôvodu preskúmania tejto skutočnosti. Uvedené súd nereflektoval a výsluch žalobkyne nepovažoval za dôvodný. Ako teda mohol s určitosťou dospieť k názoru, že bolo individuálne dojednané a dobrovoľné, že žalobkyňa mala možnosť ho odmietnuť, keď sám prízvukoval pred-formulovaný text zmluvy a nemožnosť ovplyvniť jeho obsah zo strany spotrebiteľa a v tejto otázke nevykonal potrebné dokazovanie? Uvedený postup považuje za nesprávny a zo strany súdu prvej inštancie za rozporný so zákonom, napĺňajúci vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP. Je zrejmé, že žalobkyňa nemala pri uzatváraní úverovej zmluvy akúkoľvek možnosť vylúčiť havarijné poistenie. Ak teda takéto poistenie bolo povinné, v úverovej zmluve malo byť uvedené poistné spojené s týmto poistením, a to v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. l/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Ak takéto poistné v úverovej zmluve absentuje, je potrebné na poskytnutý úver hľadieť ako na bezúročný a bez poplatkov. K nesprávne uvedenej výške RPMN žalobkyňa poukázala na to, že záver súdu je absurdný, vykladajúci ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch neprimerane prísne a nelogicky ak uviedol, že nesprávnu RPMN nie je možné vyhodnotiť, akoby v zmluve nebola vôbec a zákon sankcionuje len úplnú absenciu neuvedenia RPMN. Poukázala na účel právnej úpravy o povinnosti uvádzať obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorým je v prvom rade informovanie spotrebiteľa o základných parametroch zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Domnieva sa, že závery súdu v otázke nesprávnej výšky RPMN sú absolútne nesprávne a nelogické, nezodpovedajúce účelu sledovanému osobitnou problematikou ochrany spotrebiteľa v Občianskom zákonníku ako aj zák. č. 258/2001 Z.z.. Za sporné považuje závery súdu o tom, že od splátky úveru vo výške 228,61 € bolo potrebné odrátať poistné vo výške 29,46 €. Nie je jej zrejmé, ako k takému záveru súd dospel, keď v samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere sa takéto informácia vôbec nenachádza. Takýto záver súdu je arbitrárny. V prípade, ak by sa vychádzalo z výšky splátky 199,15 € (228,61 - 29,46 ako to uviedol súd), ani v takom prípade nedospejeme k takej výške celkových nákladov, ako sú uvedené v zmluve. Matematickým výpočtom súčinu výšky splátky 199,15 € a počtu splátok 60 dostaneme sumu 11.949 €. Ak od tej sumy odpočítame výšku úveru 6.070,01 €, dostaneme výšku celkových nákladov vyjadrenú sumou 5.878,99 €, a nie sumu uvedenú v zmluve 5.975,78 €. Teda aj pri aplikovaní súdom uvádzaných parametrov údaje zmluvy jednoducho nezodpovedajú reálnym číslam. Ani túto skutočnosť nebolo potrebné skúmať a vyhodnocovať? Domnieva sa, že aj v tejto otázke, kedy súd nevykonal kontrolu ani takýmto jednoduchým výpočtom je nutné dospieť k záveru, že súd pochybil. K námietke premlčania žalobkyňa uviedla, že záver súdu odporuje vykonanému dokazovaniu v bode 13. napadnutého rozhodnutia. Súd uviedol, že úhrady žalobkyne v prospech žalovaného spolu v sume 11.576,73 € boli vykonané v období od 11.08.2011 do 18.05.2015, je potom v rozpore s elementárnou logikou predpokladať, že sa žalobkyňa mohla o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť už k dátumu 24.01.2014, keď udelila plnú moc v exekučnom konaní, keď viaceré úhrady boli zo strany žalobkyne vykonané až po tomto dátume. Ako sa teda mohla dozvedieť o bezdôvodnom obohatení v čase, keď ešte objektívne neexistovalo? V súlade s rozhodovacou praxou platí, že bezdôvodné obohatenie je jeden celok, pričom uvedené má vplyv aj na posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby. Ak teda aj po čase udelenia plnej moci v exekučnom konaní sústavne dochádzalo k bezdôvodnému obohacovaniu sa žalovaného, je vylúčené, aby k dátumu udelenia plnej moci v exekučnom konaní začala plynúť premlčacia doba, tak ako to uzavrel súd prvého stupňa. Takýto záver je jednoznačne nesprávny a podporuje argumentáciu žalobkyne. Poukázala na to, že počas doterajšieho priebehu konania nebola objektívne preukázaná žiadna skutočnosť, ktorá by nasvedčovala tomu, že žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia skutočne dozvedela skôr, než došlo k udeleniu plnej moci na zastupovanie v tomto konaní, teda ku dňu 27.12.2016. Žalobkyňa zotráva na tom, že udelenie plnej moci na zastupovanie v exekučnom konaní nemožno za tento okamih považovať, a to nie len z vyššie uvedených dôvodov, ale aj z dôvodu, že aj napriek tomu, že aj uvedené konanie sa týka predmetnej úverovej zmluvy, po udelení plnomocenstva na zastupovanie v exekučnom konaní sa prieskum právneho zástupcu obmedzil iba na preskúmavanie podmienok vedenia exekúcie, nie na hmotnoprávny základ vymáhaného nároku. Uvedené vyplývalo z toho, že samotná úverová zmluva nebola súčasťou návrhu na vykonanie exekúcie, keďže návrh na vykonanie exekúcie sa podáva len s pripojeným exekučným titulom. Preto sa právny prieskum zástupcu žalobkyne v počiatkoch daného exekučného konania obmedzil iba na spôsobilosť exekučného titulu, platnosť rozhodcovskej zmluvy atď.. Uvedené skutočnosti objektívne preukazuje tá skutočnosť, že všetky podania žalobkyne ako povinnej až do dňa 29.09.2016 smerovali výlučne iba proti exekučnému titulu, kedy sa nedotýkali hmotnoprávneho základu vymáhaného nároku. V tom čase predmetná úverová zmluva nebola predmetom prieskumu právneho zástupcu, potom nemožno prijať záver, že už v čase udelenia plnej moci na zastupovanie v exekučnom konaní mala žalobkyňa vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia. Aj v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu bola uložená súdu prvej inštancie povinnosť, aby súd skúmal skutočnú vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia

žalobkyne, a to aj vo vzťahu k exekučnému konaniu. Domnieva sa, že súd prvej inštancie nezvolil adekvátny postup v otázke posúdenia námietky premlčania a túto nevyhodnotil správne. Rozhodnutie je v tejto otázke arbitrárne. Poukázala zároveň na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/29/2021 zo dňa 28.09.2021. Na základe uvedeného zhrnula podstatu nesprávnych záverov rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to údaj o tom, kde mohla spotrebiteľka uplatniť reklamáciu nebol v zmluve uvedený určito, a preto nezodpovedal ust. § 4 ods. 2 písm. d/ zák. č. 258/2001 Z. z., čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru. V konaní nebolo preukázané, že havarijné poistenie bolo dobrovoľné, a že bolo so spotrebiteľkou individuálne dojednané a podľa názoru žalobkyne tieto kritériá nespĺňalo, a preto bolo nutné, aby zmluva obsahovala presnú výšku poistenia v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. l/ citovaného zákona a táto sa odrazila aj v celkových nákladoch ako aj vo výške splátky a výške RPMN, a tieto údaje potom nemôžu byť v zmluve uvedené správne, čo má tiež za následok bezúročnosť bezpoplatkovosť úveru. RPMN bola v zmluve uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa, čo vyplynulo z kalkulačky predloženej žalobkyňou, pričom žalovaný nepredložil žiaden osobitný výpočet, ktorý by vyvrátil žalobkyňou uvádzané tvrdenia. Nesprávny obligatórny údaj uvedený v zmluve o spotrebiteľskom úvere je potrebné vyhodnotiť, akoby v zmluve absentoval úplne - opačný výklad by odporoval účelu sledovanému právnou úpravou ochrany spotrebiteľa, a tieto prípady aj v kontexte neskoršej rozhodovacej praxe s prihliadnutím na princíp právnej istoty a § 54 ods. 2 OZ je nutné sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou takého úveru. Nárok uplatnený žalobou nie je premlčaný, nakoľko za začiatok plynutia premlčacej doby je nutné považovať až dátum 27.12.2016, nakoľko skorší dátum nebol v konaní doposiaľ žalovaným preukázaný.

17. Odvolanie žalobkyne bolo žalovanému doručené dňa 03.03.2022. Ďalšie vyjadrenia v spore doručené neboli.

18. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

19. V prejednávanom spore neboli splnené podmienky ani na potvrdenie rozsudku, ani na jeho zrušenie, preto odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (§ 388 CSP).

20. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 28.06.2022 o 10.05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 21.06.2022 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

21. Žalobkyňa v odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP, t.j. že, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b/), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (d/), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (e/), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f/) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h/).

22. Odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávannej veci je naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

23. Podstatou odvolacích námietok bolo nesprávne posúdenie obligatórnych náležitostí úverovej zmluvy podľa zák. č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu 31.12.2008, nakoľko predmetná zmluva o úvere bola uzavretá dňa 14.09.2008, súdom prvej inštancie.

24. Žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru, ak uviedol, že úverová zmluva uzavretá medzi stranami sporu obsahuje údaje podľa ust. § 4 ods. 2 písm. d/ zák. č. 258/2001 Z.z. (adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť), a

§ 4 ods. 2 písm. l/ cit. zák. (veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie). Ďalej namietala záver súdu o následkoch uvedenia nesprávnej výšky RPMN v zmluve ako aj posúdenie otázky premlčania.

25. Súd prvej inštancie vychádzal z úvahy, že platný zákon nesankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úverovú zmluvu, ak v zmluve bola nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, ale iba ak RPMN nebola uvedená vôbec. Zároveň uviedol, že nebolo preukázané, že by RPMN bola v zmluve uvedená v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa. Následne nesprávne právne posúdil otázku premlčania, čím bol naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

26. Podľa ust. § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom k 31.12.2008 (ďalej len zák. č. 258/2001 Z.z.), pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

27. Aj napriek tej skutočnosti, že vyššie cit. zákonné ustanovenie postihuje uzavretú úverovú zmluvu bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou iba v prípade neuvedenia náležitostí podľa odseku 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/ a l/ cit. zákona, súdna prax je v tejto otázke ustálená a jednotná, a vychádza zo záveru, že ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere nesprávne uvedená hodnota RPMN, je potrebné na danú situáciu prihliadať tak, ako keby tento údaj v zmluve uvedený nebol vôbec.

28. Na uvedenú súdnu prax vychádzajúcu z vtedy platného zákona č. 258/2001 Z.z. nadviazala aj legislatívna úprava predmetnej problematiky v zákone č. 129/2010 Z.z., kde v ust. § 11 ods. 1 písm. d/ bolo zakotvené, že „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa“.

29. Ročná percentuálna miera nákladov je údaj, ktorý zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť. Je tak indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Vyjadruje celkovú úrokovú mieru úveru, pretože musí zohľadňovať nielen úrok úveru, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom musia byť vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru, a tak významnosť tohto údaju pre spotrebiteľa a tým aj dôraz na spotrebiteľa o poznateľné a správne uvedenie tohto údaju v zmluve spočíva v tom, že ročná percentuálna miera nákladov je základný porovnávací údaj, ktorý spotrebiteľovi umožňuje jednoduché porovnanie nákladov na úver, o ktorom spotrebiteľ uvažuje.

30. Súd prvej inštancie však dospel k záveru, že nebolo preukázané, že by RPMN bola v zmluve uvedená v nesprávnej výške.

31. S týmto záverom sa odvolací súd nestotožňuje.

32. Vychádzajúc zo základných parametrov úverovej zmluvy uvedených v úverovej zmluve zo dňa 14.09.2008, možno jednoduchým prepočtom vyčíslit' správnosť výšky RPMN. Ak úver bol poskytnutý vo výške 6.070,01 € a mal byť uhradený formou 60 splátok po 228,61 €, celková výška úveru by predstavovala sumu 13.716,60 € (60x228,61 €). Ak od tejto sumy odpočítame sumu poskytnutého úveru 6.070,01 €, vyjde nám suma 7.646,59 €, ktorá by mala predstavovať celkové náklady spotrebiteľa. V zmluve je však pri celkových nákladoch spotrebiteľa uvedená suma 5.975,78 €.

33. Pri overení správnosti výšky RPMN odvolací súd využil aj kalkulačku nachádzajúcu sa v súdnom registri, kde pri vstupných údajoch: výška pôžičky 6.070,01 €, dátum pôžičky 14.09.2008, periodicita splátok mesačne, výška splátky 228,61 €, počet splátok 60, dátum prvej splátky 12.10.2008 a deň splátky 12, vyšla hodnota RPMN 46,06% a zaplatená suma 13.716,60 € (zhoda s násobkom 60 splátok pri 228,61 € splátke), čo je výška RPMN ešte vyššia, než bola vyčíslená žalobkyňou (či. 19 ako 45,86%).

34. Na základe vyššie uvedeného preto možno dospieť k záveru, že v úverovej zmluve bola nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo je potrebné posúdiť, ako keby uvedená nebola vôbec, čo má za následok, že poskytnutý úver už iba z tohto dôvodu bolo potrebné posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov.

35. Aj v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 sa vyžaduje v prípade sankcionovania bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy uplatňovanie princípu primeranosti. Takýto výklad je aplikovateľný aj v sporoch vychádzajúcich zo zák. č. 258/2001 Z.z. Požiadavka primeranosti by mala byť kritériom pre eurokonformný výklad vnútroštátneho práva. V bode 63 SD EÚ poukazuje na to, že SD EÚ už rozhodol, že tvrdosť sankcií musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality (viď rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, bod 45). SD EÚ uvádza, že vzhľadom na judikatúru uvedenú v bodoch 63 až 68 Rozsudku (okrem už vyššie spomenutého rozsudku tiež ide o rozsudok z 9. júla 2015, Bucura, C-348/14, bod 57) „je potrebné konštatovať, že porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v kontexte smernice 2008/48, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku tohto veriteľa na úroky a poplatky. Takýto podstatný význam má povinnosť uviesť v zmluve o úvere najmä náležitosti, ako je ročná percentuálna miera nákladov uvedená v článku 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48, počet a frekvencia splátok podľa článku 10 ods. 2 písm. h) tejto smernice, ako aj prípadná existencia notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenie, ako to upravuje článok 10 ods. 2 písm. n) a o) uvedenej smernice. Keďže neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle článku 23 smernice 2008/48 a judikatúry pripomenutej v bode 63 tohto rozsudku.“ (body 69 a 70). V zmysle bodu 72 rozsudku SD EÚ „za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí z pomedzi náležitostí upravených v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, ...“. V zmysle bodu 73 rozsudku SD EÚ „...je potrebné odpovedať na siedmu otázku tak, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku“.

36. V nadväznosti na tento právny záver bolo preto dôvodné posúdiť vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného.

37. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť od momentu, keď žalobkyňa nadobudla vedomosť o tom, že úver by mohol byť bezúročný a bez poplatkov. Za tento moment súd ustálil udelenie plnej moci v exekučnom konaní, teda deň 24.01.2014. Nakoľko žaloba bola súdu doručená až 11.01.2017, bola podaná po uplynutí subjektívnej premlčacej doby, a preto nárok žalobkyne je premlčaný (aj keby bol dôvodný).

38. S uvedeným záverom sa odvolací súd nestotožňuje.

39. Odvolací súd už v zrušujúcom uznesení zo dňa 29. marca 2021 č. k. 6CoCsp/9/2021-303 v bode 57 poukázal na to, že vychádzajúc z doterajšej judikatúry NS SR je pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby rozhodujúca preukázaná vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia, a preto nie je vylúčené, že tento okamih je totožný s momentom porady žalobkyne s jej právnym zástupcom. Otázne však je, od ktorej porady. Uložil súdu prvej inštancie povinnosť vysporiadať sa s námietkou žalovaného, že žalobkyňa túto vedomosť získala od právneho zástupcu už v exekučnom konaní (plná moc zo dňa 24.01.2014), z toho hľadiska, či už v tomto exekučnom konaní získala žalobkyňa skutočnú vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia.

40. Od rozhodnutia odvolacieho súdu bola táto otázka ustálená ďalšími rozhodnutiami NS SR a to sp. zn. 5Cdo 29/2021, kde súd vyslovil záver, že "Pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné skúmať okamih, kedy oprávnený subjekt (t. j. spotrebiteľ) nadobudol skutočnú skutkovú vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Za skutkovú okolnosť (skutkové okolnosti), ktorá je (sú) podstatná pre nadobudnutie vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, potrebnej pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, je podľa názoru dovolacieho súdu potrebné považovať skutočnú vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť

splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. Bez tejto vedomosti je spotrebiteľ v presvedčení, že jeho povinnosťou je (bolo) plniť zmluvne dohodnutý záväzok a splácať dlh splátkami vo výške dohodnutej v zmluve, ktorej návrh riadne a podľa dôvery spotrebiteľa v súlade so zákonom vypracoval veriteľ - dodávateľ ponúkajúci svoj produkt. Nestačí preto len predpokladať, že oprávnená osoba skutkové okolnosti mohla vedieť, alebo sa ich mohla alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Otázkou nadobudnutia skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, nemožno oddeliť od ustálenia momentu, kedy spotrebiteľ túto vedomosť získal. Týmto momentom je v okolnostiach prejednávanej veci porada s právnym zástupcom, kedy sa spotrebiteľ dozvedel o rozpore niektorých ustanovení zmluvy o úvere so zákonnou úpravou."

41. Následne pribudli ďalšie rozhodnutia sp. zn. 7 Cdo 79/2021 a 7Cdo 181/2020, odkazujúce na rozhodnutie sp. zn. 5 Cdo/29/2021 a sp. zn. 7Cdo/96/2020, ktoré bolo vydané po zrušení rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/169/2017 z 10.01.2018 Ústavným súdom SR a vrátení veci na ďalšie konanie; aj uvedené rozhodnutie vychádza zo záverov rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo/29/2021.

42. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalobkyne, že udelením plnomocenstva a na porade s právnym zástupcom dňa 24.01.2014 týkajúcej sa exekučného konania konzultovala vec pre účely exekučného konania a skúmanie jednotlivých zmluvných podmienok nebolo ani účelné a potrebné pre účely tohto konania.

43. Aj v tejto časti je odvolanie žalobkyne dôvodné.

44. Z obsahu spisu a doterajšieho priebehu konania nevyplýva objektívne preukázaná skutočnosť, z ktorej by bolo možné vyvodiť jednoznačný záver, že porada s klientom v exekučnom konaní bol práve ten okamih, keď žalobkyňa - spotrebiteľka sa dozvedela o rozpore niektorých ustanovení zmluvy o úvere so zákonnou úpravou, v dôsledku ktorých bolo potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

45. Táto skutočnosť nevyplýva ani z rozhodnutia vydaného v exekučnom konaní zo dňa 27.09.2016 (čl. 71), nakoľko v rámci odôvodnenia boli konštatované iba námietky žalobkyne vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku a rozhodcovskej doložke ako neprijateľnej zmluvnej podmienke, ktorá ju zaväzovala riešiť všetky spory výlučne pred jediným rozhodcom.

46. Na základe uvedeného možno preto ustáliť, že skutočnú vedomosť o rozpore niektorých ustanovení zmluvy o úvere so zákonnou úpravou nadobudla žalobkyňa udelením plnomocenstva v tomto konaní dňa 27.12.2016, kedy začala plynúť subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku. Nakoľko žaloba bola súdu doručená dňa 11.01.2017, bola podaná včas.

47. Odvolací súd teda dospel k záveru, že v prejednávanej veci uplatnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP bol naplnený, lebo súd síce správne aplikoval ust. § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. na zistený skutkový stav, avšak ho nesprávne vyložil, ak dospel k právnemu záveru, že poskytnutý úver nie je bezúročný a bez poplatkov a následne nesprávne právne posúdil nárok žalobkyne v odvolaní napadnutom rozsahu ako premlčaný.

48. Na základe uvedených skutočností, pri posúdení poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov a za situácie, že nárok žalobkyne premlčaný nie je, odvolací súd uzavrel, že žaloba žalobkyne, čo do vydania bezdôvodného obohatenia je dôvodná.

49. V spore nebolo spornou skutočnosťou, že žalobkyňa uhradila žalovanému prostredníctvom exekučného konania sumu 11.576,73 €, a žalobkyňa bol poskytnutý úver vo výške 6.070,01 €. Na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 5.506,72 € plnením bez právneho dôvodu, ktoré je povinný žalobkyňa vydať.

50. K odvolacím námietkam žalobkyne týkajúcim sa náležitostí zmluvy podľa ust. § 4 ods. 2 písm. d/ a l/ zák. č. 258/2001 Z.z. odvolací súd pre úplnosť uvádza nasledovné:

51. Pokiaľ ide o náležitosť zmluvy v zmysle § 4 ods. 2 písm. d/ zák. č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom k 31.12.2008, touto chýbajúcou náležitosťou má byť adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť.

52. Žalovaný nebol predávajúcim, ale veriteľom, ktorého definícia je priamo obsiahnutá v ust. § 3 ods. 1 vyššie citovaného zákona. Zákon č. 258/2001 Z.z. pojem „predávajúci“ nevymedzuje a vymedzenie tohto pojmu vyplýva iba zo zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (§ 2 písm. b/).

53. Odvolací súd zastáva nezmenený názor, že v úverovej zmluve je jednak veriteľ Home Credit Slovakia, a.s. ako aj predajca AAA Auto Košice identifikovaný ako názvom, tak aj úplnou adresou. Aj keď zmluva výslovne neobsahuje uvedenie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, tento nedostatok možno eliminovať poukazom na identifikáciu predajcu v bode 3 zmluvy (špecifikácia dodávateľa) ako aj v protokole o prevzatí predmetu financovania, prípadne veriteľa v záhlaví zmluvy (bod 1).

54. Z uvedeného preto vyplýva, že výslovné neuvedenie adresy, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť nie je takým dôvodom, pre ktorý je nevyhnutné sankcionovať úverovú zmluvu bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, čo sa napokon prejavilo aj v následnej legislatívnej úprave, špecifikovanej v bode 37 a 38 zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, keď táto náležitosť zmluvy už s účinnosťou od 01.05.2018 vôbec nie je požadovaná, nakoľko nevyplýva zo smernice 2008/48/ES ako povinná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

55. Pokiaľ ide o náležitosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. l/ zák. č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2008, povinnou náležitosťou úverovej zmluvy bolo veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie.

56. Pokiaľ žalobkyňa poukázala na ust. bodu 15.8 článku 15. Záverečných ustanovení a konštatovala, že havarijné poistenie malo byť povinné a vyžadované veriteľom, a preto v úverovej zmluve malo byť uvedené poistné spojené s týmto poistením v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. l/ zák. č. 258/2001 Z.z., táto odvolacia námietka žalobkyne nie je dôvodná.

57. Podľa bodu 15.8 článku 15. Záverečné ustanovenia, klient podpisom tejto ÚZ súhlasí s tým, aby bol spoločnosťou (poistníkom) poistený na poistné riziko dočasnej straty schopnosti splácať revolvingový úver podľa Zmluvy o RÚ I. a RÚ II. v dôsledku pracovnej neschopnosti, prípadne straty pravidelného zdroja príjmu a poistné riziko neuhradeného zostatku dlhu v prípade plnej invalidity, smrti úrazom a prípadne tiež na poistné riziko zneužitia úverovej karty (ďalej len poistenie úverových splátok), a to v rozsahu zvolenom pri aktivácii karty. Klient podpisom tejto ÚZ súhlasí, že úhrada za poistenie úverových splátok revolvingového úveru I. a II. je uvedené v platnom Sadzobníku poplatkov a odmien, ktorý sa účinnosťou revolvingového úveru I. a II. stáva neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o RÚ I. a RÚ II., a bude zaúčtovaná na ľarchu úverového účtu klienta.

58. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu spisu zastáva názor, že akékoľvek iné poistenie, okrem havarijného poistenia, dojednané nebolo. Navyše vyššie cit. bod 15.8 čl. 15 záverečných ustanovení je na prejednávajúcu vec neaplikovateľné, nakoľko predmetom zmluvy nie je revolvingový úver ale účelový úver na nákup tovaru (osobného motorového vozidla).

59. Čo sa týka havarijného poistenia, vecne správne uzavrel súd prvej inštancie, ak dospel k záveru, že uzavreté havarijné poistenie bolo dobrovoľné. Aj napriek tej skutočnosti, že v spore konkrétna poistná zmluva predložená nebola (začiatok a koniec platnosti poistenia, poistná čiastka a sadzba poistného sú uvedené v úverovej zmluve, alebo v dodatkoch ÚZ, v prípade zmien ÚZ, ktoré majú dopad na dobu platnosti poistenia, alebo výšku poistnej sadzby - bod 9.1 úverových zmluvných podmienok), vychádzajúc zo zmluvy o úvere bod 11, samotnej podstaty havarijného poistenia, ktoré je dobrovoľné, ako aj z úverových zmluvných podmienok bod 9.31 odvolací súd zastáva názor, že žalobkyňa mala možnosť uzatvoriť havarijné poistenie z ponuky poskytnutej spoločnosťou. V prípade, že by nebola uzatvorila ani jedno poistenie z ponuky havarijného poistenia poskytovaného spoločnosťou, bola povinná na základe súhlasu spoločnosti uzatvoriť individuálne havarijné poistenie, a to na celú dobu trvania úverovej zmluvy s poistným krytím na hodnotu celého predmetu financovania s príslušenstvom, teda nezávisle od uzavretí úverovej zmluvy.

60. Navyše vychádzajúc zo splátkového kalendára zmluvy o úvere (čl. 355) havarijné poistenie bolo súčasťou splátky úveru 228,61 € v konštantnej výške 29,46 €.

61. Nesprávny bol však záveru súdu týkajúci sa odpočítania výšky poistného od splátky úveru za účelom vyčíslenia RPMN, nakoľko z úverových zmluvných podmienok bod 9.2 vyplynulo, že poistné je súčasťou pravidelnej mesačnej splátky. To, aká bola správnosť výpočtu RPMN sa odvolací súd vyjadril v časti týkajúcej sa nesprávne uvedenej výšky RPMN.

62. K uplatnenému nároku na úroky z omeškania odvolací súd uvádza nasledovné:

63. Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní (§ 517 ods. 1 prvej vety Občianskeho zákonníka).

64. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

65. Ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal (§ 563 Občianskeho zákonníka).

66. Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia je zrejmé, že splatnosť pohľadávky môže byť dohodnutá v zmluve, určená v právnom predpise alebo rozhodnutím súdu. Ak však čas plnenia nebol určený žiadnym z týchto spôsobov, má právo určiť čas plnenia veriteľ. Vo všeobecnosti teda platí, že splatnosť dlhu nadväzuje na veriteľovo požiadanie, aby dlžník plnil. Iná splatnosť dlhu musí byť medzi stranami dohodnutá, určená právnym predpisom alebo súdnym rozhodnutím. Vyššie citované zákonné ustanovenie ukladá dlžníkovi povinnosť plniť v deň nasledujúci potom, ako ho o plnenie veriteľ požiadal. Ak veriteľ vo výzve určí čas plnenia, pohľadávka sa stane splatnou uplynutím tejto lehoty. Za výzvu sa považuje aj návrh na začatie súdneho konania podaný veriteľom. V takomto prípade dlh sa stane splatným v deň po doručení návrhu dlžníkovi. Ak dlžník nesplní svoj dlh nasledujúci deň po dni, kedy bol na plnenie vyzvaný, resp. do konca lehoty poskytnutej veriteľom vo výzve na plnenie, bude v omeškaní s plnením a veriteľovi vzniká právo na zaplatenie úrokov z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 OZ, ak nie je dlžník podľa zákona povinný platiť poplatok z omeškania.

67. Keďže v Občianskom zákonníku pri nárokoch na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je ustanovený čas splnenia, treba podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka vychádzať z toho, že ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, je povinný bezdôvodné obohatenie vydať prvý deň potom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie, resp. do konca lehoty, ktorá mu bola vo výzve na plnenie určená. Forma výzvy predpísaná pritom nie je, ale v záujme právnej istoty bude vhodné zachovať písomnú formu. Ak nedošlo k požiadaniu dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu. Dňom zročnosti pohľadávky uplatnenej v žalobe nebude deň nasledujúci po podaní žaloby na súde, ale deň po doručení tejto žaloby žalovanému (R 27/1977).

68. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalovaný je v omeškaní s povinnosťou vydať bezdôvodné obohatenie vtedy, keď túto povinnosť nesplní v deň nasledujúci potom, kedy ho žalobca požiadal o vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. ho nesplní v posledný deň lehoty určenej vo výzve na plnenie.

69. V prejednávanom spore žalobkyňa v konaní preukázala doručenie výzvy na plnenie žalovanému a to emailom dňa 29.12.2016 (čl. 8, odpoveď žalovaného čl. 9). Žalovanému bola vo výzve poskytnutá lehota na plnenie najneskôr do 02.01.2017. Žalovaný teda mal plniť svoj dlh do konca lehoty, ktorá mu bola poskytnutá, t.j. 02.01.2017 a keďže tak neurobil, dostal sa dňom nasledujúcim, t. j. 03.01.2017 do omeškania.

70. Podľa ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania;

výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis (§ 517 ods. 2 Obč. zák.).

71. Podľa ust. § 3 nar. vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom v čase vzniku omeškania odporcu, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

72. Na základe zistenia súdu, výška základnej úrokovej sadzby ECB k prvému dňu omeškania bola 0%, t. j. zvýšená o 5 percentuálnych bodov = 5%.

73. Nakoľko si žalobkyňa uplatnila úrok z omeškania vo výške 8%, súd jej priznal úrok z omeškania (iba) vo výške 5% ročne zo sumy 5.506,72 € od 03.01.2017 do zaplatenia a v prevyšujúcom rozsahu nad 5% nárok žalobkyne zamietol, t. j. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v tomto rozsahu, ktorým bola žaloba zamietnutá.

74. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ust. § 388 CSP zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5.506,72 € s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 5.506,72 € od 03.01.2017 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcom rozsahu úrokov z omeškania rozsudok v zamietavej časti potvrdil.

75. O nároku na náhradu trov celého konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1,2 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola po rozhodnutí odvolacieho súdu úspešná v rozsahu sumy 5.506,72 € (53,24%) a neúspešná v rozsahu sumy 4.836,07 € (46,76%), ohľadne ktorej zobrala žalobu čiastočne späť. Čistý úspech žalobkyne tak predstavuje 6,48% (53,24% mínus 46,76%), preto jej odvolací súd priznal náhradu trov konania (na súde prvej inštancie a náhradu trov odvolacieho konania) voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 6,48%. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP), zohľadňujúc ust. § 251 CSP.

76. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).